

Η επιστροφή των «αγανακτισμένων» Ένας πολύ κακός οϊωνός

Το «αυγό του φιδιού» επωάζεται εδώ και καιρό στη Θεσσαλονίκη (και κατ' επέκταση σε όλη την Β. Ελλάδα). Στους συντηρητικούς χώρους του αθλητισμού, των αποκαλούμενων Μακεδονικών οργανώσεων(;), των πάσης φύσεως ποντιακών συλλόγων και συλλόγων παλιννοστούντων, στους κόλπους της Εκκλησίας και των αποστράτων. Από αυτούς τους χώρους άλλωστε προέρχονταν και οι μόνες οργανωμένες παρουσίες στο πρόσφατο συλλαλητήριο της Θεσσαλονίκης.

Το νέο «κίνημα των αγανακτισμένων» διαφέρει από το προηγούμενο καθώς δεν αναπτύσσεται πάνω στην οικονομία και τα μνημόνια αλλά πάνω στο Μακεδονικό ζήτημα κι σε ότι μπορεί να ορισθεί σαν εθνικό θέμα. Πρόκειται καθαρά για ένα εθνικιστικού περιεχόμενου και προσανατολισμού κίνημα με ευρύτατες ήδη διαστάσεις.

Είναι χαρακτηριστικές οι ατομικές αναρτήσεις που συνεχίζουν να γίνονται, μετά τον άγριο προπηλακισμό του Δημάρχου, σε όλα τα μέσα επικοινωνίας της Β. Ελλάδας, όπου καταγράφεται μια τεράστια αποδοχή και επικρότηση των όσων έγιναν. Η αγριότητα των διαθέσεων δεν περιορίζεται σε όσους επιτέθηκαν στον Γ. Μπουτάρη αλλά αγκαλιάζει πλήθος κόσμου. Καθημερινά διακινούνται απίθανα ακραίες απόψεις. Δεν πρόκειται για κάποιους λίγους που παρεισέφρησαν στην συγκέντρωση των ποντίων (που υπάρχουν και τέτοιοι). Δεν είναι τόσο περιορισμένο το φαινόμενο.

Είναι εκτεταμένο και με πολλές εκφάνσεις και είναι λάθος να αποδίδονται τα γεγονότα σε «μερικά φασιστικά στοιχεία» την στιγμή που υπήρξε μαζική, καθολική σχεδόν υβριστική συμμετοχή στην αποδοκιμασία του Δημάρχου και μια σιωπηλή στη συνέχεια αμέτοχη παρακολούθηση των επεισοδίων. Να γιατί δεν βρέθηκε ούτε ένας από τους συμμετέχοντες στην συγκέντρωση να βοηθήσει

τον Δήμαρχο (ούτε για καθαρά ανθρωπιστικούς λόγους).

Η Βόρεια Ελλάδα πολύ πιθανόν θα καθορίσει το επόμενο εκλογικό αποτέλεσμα. Όχι για κανέναν άλλο λόγο παρά μόνο για τον λόγο ότι σε αυτήν έχουμε την σταθερή άνοδο, το τελευταίο διάστημα, ενός Μακεδονικού εθνικισμού που αυτή τη περίοδο δυνητικά μπορεί να αποτελέσει τον παράγοντα που θα επιφέρει σημαντικές πολιτικές ανακατατάξεις. Το φαινόμενο είναι ακραίο, είναι αυτόνομο, έχει την δυναμική του και δεν είναι διαχειρίσιμο. Αναζητά την δική του πολιτική έκφραση στο χώρο της άκρας δεξιάς. Κουβαλάει μέσα του οργή και μίσος και εξάπτει διχασμούς και πάθη. Είναι απορριπτικό και αντι-συστημικό και διεκδικεί μίαν αντι-δημοκρατική(με αφηρημένο τρόπο ακόμα) απάντηση στην κρίση. Επί πλέον εμπνέεται μέσα από τις πρακτικές των «αγανακτισμένων» του πρόσφατου παρελθόντος (ξυλοδαρμούς πολιτικών, υβρεολόγια περί πουλημένων, περί προσκυνημένων κλπ.).

Το κίνημα των «αγανακτισμένων» λοιπόν επέστρεψε. Είναι εδώ. Με άλλο πρόσωπο. Ταγμένο αυτή τη φορά να υπερασπιστεί τα εθνικά, ποδοσφαιρικά, θρησκευτικά, φυλετικά δίκαια όπως αυτό τα εννοεί με έναν δικό του απόλυτο και βίαιο τρόπο. «Καμιά ειρήνη χωρίς δικαιοσύνη» που σημαίνει ότι αυτό που θεωρούν δίκαιο θα το επιβάλουν με την βία. Ακόμα και την «απόσχιση από το κράτος των Αθηνών». Κι όλα αυτά με την ανοχή και την συγκατάθεση όλων των πολιτικών και θεσμικών παραγόντων της Βορείου Ελλάδας. Καθώς στην πολιτική όλοι αυτοί έχουν υποκατασταθεί. Την πολιτική πλέον την ασκούν οι αθλητικογράφοι (πρώτα και κύρια αυτοί), οι Μητροπολίτες, οι απόστρατοι, οι πρόεδροι των Μακεδονικών οργανώσεων, των ποντίων, ο πρόεδρος του ΠΑΟΚ κλπ

Ποιος έμεινε να τους αντισταθεί; Ποιος θα μπορέσει να αποτρέψει τα επερχόμενα;

Χ. Μ.